

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania B.R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Szczecinie
z udziałem zainteresowanej C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 maja 2025 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 19 marca 2024 r., sygn. akt III AUa 212/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącej B.R. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł wraz z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[I.T.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2023 r., VI U 935/22, Sąd Okręgowy w Szczecinie w oddalił odwołanie B.R. od decyzji z dnia 13 maja 2022 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie i zasądził od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie wyrokiem z dnia 19 marca 2024 r., III AUa 212/23, oddalił apelację wnioskodawczyni oraz zasądził od niej na rzecz organu rentowego kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami należnymi po upływie tygodnia od dnia ogłoszenia niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

W skardze kasacyjnej ubezpieczona zarzuciła naruszenie: 1. art. 22 § 1 k.p. w zw. z art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.; 2. § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca uzasadniła występowaniem istotnego zagadnienia prawnego „w postaci dopuszczalności zatrudnienia wspólnika dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w tym także na stanowiskach zarządczych”.

Skarżąca wskazała, że Sądy powszechne warunkują dopuszczalności takiego zatrudnienia gdy z ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności rzeczywiście realizowanego stosunku prawnego, na podstawie którego wspólnik wykonywał czynności na rzecz spółki wynika, że był on poddany zarówno ekonomicznej zależności od swojego pracodawcy, jak i formalnemu nadzorowi sprawowanemu przez zgromadzenie wspólników, na którym podjęcie uchwał wymagało uzyskania takiej kwalifikowanej większości głosów, że posiadane przez wspólnika-zarządcę udziały własnościowe jako wspólnika większościowego nie dawały mu statusu wspólnika dominującego, który mógłby samodzielnie decydować w sprawach istotnych dla spółki.

Tymczasem nie ma przepisów rangi ustawy, które by warunkowały dopuszczalność zatrudnienia wspólnika dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w tym także na stanowiskach zarządczych.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o uchylenie punktu I zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem ubezpieczonej poprzez ustalenie podstawy do ubezpieczeń zgodnie z treścią deklaracji złożonej 15 czerwca 2021 r.; uchylenie punktu II wyroku oraz punktu II wyroku Sądu pierwszej instancji i zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów

procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego przy uwzględnieniu sześciokrotnej krotności stawki minimalnej za postępowanie przed Sądem pierwszej i drugiej instancji oraz przed Sądem Najwyższym; a ponadto o wstrzymanie, na podstawie art. 388 k.p.c. wykonalności wyroku Sądu pierwszej i drugiej instancji w części obejmującej orzeczenie o kosztach z uwagi to, że na skutek wykonania orzeczeń w przedmiocie kosztów procesu może być wyrządzona niepowetowana szkoda.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. z uwagi na brak przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c., ewentualnie, w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania, o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna skarżącej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne

zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Skarżąca w przedstawionym zagadnieniu prawnym nie powołała żadnego przepisu prawnego w oparciu, o które skonstruowała przedstawiony przez siebie problem. Nie wskazała też, żadnych argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych w kwestii powoływanego zagadnienia oraz nie wskazała w tym temacie własnego stanowiska.

Powyższe nie pozwala na ocenę, że skarżąca skutecznie przywołała podstawę przedsądu wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c.

[I.T.]

[a.ł.]